

Z přátelských kruhů

VERDIGRE, Neb., 11. července. Ct. red.! Počasí máme nyní po těch kroupách dosti krásné. Vláhly je dost. Korny krásně rostou, tak že není hnedle ani znát, že byly některé kroupami potlučeny, to jest ty pozdní. Ranní utrpěly mnohem více. Pokud se týče obilí, mohu sdělit asi toto: Pšenice, které byly kroupami potlučeny, nebudou asi žádné, ony pak, jež tolik neutrpěly, nebudou stát asi za mnoho. Ovsy, jež byly nadobro roztlučeny, ženu bujně od kořene, avšak těžko říci, co as dokážou. Sena, jak se zdá, nebude tolik jako loni, ježto jest poněkud řídká. Brambory jsou místy nadobro rozbité a proto budou také asi chudé. Nového zde mnoho není. Džulaj odbyl se tu pěkně tiše, neb se u nás neodbyvala žádná slavnost džulajová a to již po šest roků. Ale jsem skoro jist, že se přístě v našem Verdigre odbývati bude, neb náš lid přechází již svatá tradice stát stále jen čekat a ono pořád nic. Vina toho spočívá asi hlavně v společenské naší nesjednocenosti. Tak na př. Rád náš Bílá Hora ZČBJ. pořádá vždy v červnu slavnost svého založení. Jestli se ale řádový výbor dohodne s celým řádem a obdrží od tohoto svolení, aby byla naše řádová slavnost odložena na 4. července, tak bude nás 4. července jistě důstojně oslaven. Jestli se ale řád výboru opře a řekne, aby se výbor řádu dle protokolu, tak je amen. Protokol řádový není minci jen tak lehkou, jak si snad mnohý myslí; jest to závazné usnesení, které žádný člen žádného řádu přestoupit nemá a nesmí. — Naše řádová slavnost, pořádaná dne 23. června, byla zdařilou nad vše očekávání. Pěkný program byl proveden a zábava tak rozkošná, že se obecenstvo v té nejlepší náladě bavilo nerušeně až do rána bílého. Ani mně se nezdálo, že už je den a což teprve mému kamarádu p. F. Tušovi z Knoxville a et. jeho manželce! Ti se pobavili, až jim z toho bylo teplo. Pranie bych se nedivil váženým manželům Tušovým, že byli tak veselí myslí, kdyby to bylo o masopustě, neb se tehdy říká: "Já musím moji starou vytočit, aby se jí uved' len"—ale takto len už teď zraje. Nu třeba si myslí, že to budou mít napřed pro příští rok. Jsem tomu opravdu povděčen, že se ten náš český lid v našem Verdigre tak dobře snaší. Jest to zajisté jen ku chloubě českého národu, neb vzájemná pospolitost podmiňuje největší blaho a zdar každého národa. Ctění spolubratři a milené sestry od všech řádů ZČ. B.J., kteří jste nás návštěvou svou počtli a s námi se v přátelském kruhu pobavili, děkuji Vám od srdce jménem řádu našeho jako slavnostní výbor. Byloť mně i všem ostatním spolubratřím a sestrám řádovým, již slavnosti přítomni byli, nanejvýš milým, že jste se Vy bratři z Fairfax dostavili s krásným svým praporem, neb jest to symbol mnohocienný i krásně ozdobný. Buďte ujistěni, bratři drazí i sestry milené, že přátelství Vaše, projevené nám tak hojnou návštěvou, nevymizí nikdy z vděčných našich pamětí. Srdce dění díky za krásné proslovy br. J. F. Kreyčíkovi od Řádu Sladkovský z Pishelville, Neb., bratru Schneinostovi od Řádu Soběslav I. z Fairfax, Již. Dak., a br. Baštovi od Řádu Lipany z Lynch, Neb. Rovněž vděčí díky naše náležitě sl. Růžena Lisaková za krásný proslov,

br. Šrajerovi za uvítání obecnosti, malým děvčátkům—deeruše pana Suchy za krásný proslov a deeruše pana Šouby za proslov a solo na piano, deeruše br. Šrajerova za její přednesy solové na piano a vůbec Vám všem, kteříž jste ku zdaru slavnosti naší jakýmkoliv způsobem přispěli. Abych pak sám sobě vzdal dík to se nijak nehodí, neb staré pořekadlo praví, "kdo se sám chváří, nemá jistě žádných přátel." Ostatně za mého života dostalo se mi málo změny a i tentokrát nelze mi žádné očekávat, spíše nějaký nevděk. Přeji všem čtenářům tohoto listu mnoho zdaru na jejich dráze života a znamenání se v čestě

J. F. Kolář a výbor.

DAVID CITY, Neb.—Ct. red.! Musím vás opět navštívit k žádosti čtenářů a čtenářek "P. Z.", kteříž se mne táží, co prý se mi stalo, že nepiši. Inu, drazí, jak může člověk psát, když teď tak krásně a často přiši? Víte dojísta, co za takového počasí dělá tráva v zahradě a jen považte, že já mám zahrady čtyři.—Dnes máme po 4. červenci a mně jest tak, jako ozráci po opici, zkrátka, je mi nanic. Státí večera celý den u kamen a až lo jedné hodiny být vzhůru, to je trochu moe a proto se mi nedivte, že chodím jako bez vůle. — Loni se zde událo o 4. červenci neštěstí a letos též. Rozvázec našeho řezníka pana Nata, chtěje si něco přivydělat, připravil si: gasolinová kampa, že prý bude péci a prodávati jaternice. Než v následek neopatrnosti gasolin se vzňal a nešťastnému hochovi celý obličej, uši, hlavu a obě ruce tak hrozně popálil, že šla kůže zrovna dolů. Nebožák trpí hrozné bolesti. Každý, kdo ho viděl, praví, že nie podobného dosud neviděl. Hoch ten jest asi 24 roků starý Němec. Toť opětný důkaz, že nejsme nikdy dost opatrní.—Krajan Ferdinand Houška, náš bývalý soused, jest těžce nemocen. Na podzim nastydl, dostal kašel a ten ho trápil celou zimu. Čím dále tím byl stav jeho horší, až konečně tak zeslábnul, že nemohl více chodit. Teď je již po tři týdny upoután na lůžko a při tom snáší velké bolesti, zejména ho trápí prudké křeče od kříže dolů až do nohou. Lékaři sami nevědí, co mu schází. Někteří myslí, že má souhotě, jiní zase, že má v krku raka, ježto si vždy naříkal, že ho bolí v krku, a tak jsou na rozpacích prohlásiti, co mu schází. Již je, chudšas, tak vyschlý, že se člověk neudrží, aby se mu při pohledu naň nezarusily oči. Před dvěma dny sem přijela z Omahy sestra paní Houškové, pl. Hynková se svým mužem. Po svém sem příjezdu navštívili nejprve nás a teprve po večeri odebrali se k manželům Houškovým. Jest to opravdu smutné pro celou rodinu. Nedávno pochovali matku, paní Vávrovou, tatík jejich lež, jak se paní Hynková vyjádřila, na smrtelné posteli a nyní se pochybuje i o uzdravení pana Houšky. Proč ten krásný svět jest pro žiti tak krátké?! — Asi před týdnem škrábl se jistý 21letý mladík o ostnatý drát plotový a zranil se jen nepatrně. Ale nastala z toho otrava krve, následovalo strnutí čelísti a konečně smrt. Ta zubatá neohlížela se pranie ani na krásný mladý věk. Když tak o tom již mluvíme, musím vám též povědět, co jest velmi dobré proti otravě krve, neb strnutí čelísti. Mně se též přihodila podobná nehoda a

ač se otravy krve nelekám, přece proti něco dělám. Dne 30. května jsem šla na hřbitov se dvěma děvčaty, nesou na jedné ruce věnec a v druhé "pejl." Když jsme přišly ku hřbitovu, spatřila jsem, že jest drát plotu z kraje strhaný. I povídám: "Holky, přelezem a budeme tam spíši!" Holky v krátkých sukničkách přeskočily jako nie, ale mě jala pojednou neblahá myšlénka, že bych se mohla chytnouti. A skutečně, sotva že jsem u dělala krok, již jsem ležela a čerti vědí, jak se to mohlo státi, jeden osten drátu všel mi vepod nohy a druhý v kotníku. Holky se daly do smíchu, ale když jsem jim řekla, aby mi šly raději vytáhnout dráty z nohy, polekaly se a drát vytáhly. Ale krev z ran se hnala, tak že jsem měla v brzku plný střevis a noha mě velmi bolela. Co teď? Svinula jsem bílé šátky a vstrčila je do černé punochoy, abych od této nedostala otravu krve, položila jsem věnec na hrob mého drahého a pospíšila jsem domů. Sundala jsem střevis z raněné nohy, jež byla značně otekla, vzala jsem vatu a namáčela ji do extraktu z výhonků smřeků, v červnu trhaných, a hle, noha v brzku splaskla a já ani nevěděla, jak to uschlo. Takovou věc mějte po ruce obzvláště vy muži, neb jste stále skoro kolem drátu. Tak též váš dobytek zhusta se o drát poraní. Prostředek takový nie nestojí a jest prospěšný. Potom ale, mně, vy ženy, neříkejte, že to radím jenom mužům a vám ne. Beztoho i mé deery mi namítají, že mám chlapce radši než je. Však mně ti mužští stále říkají, proč jen radím pořád ženám a proč pro ně rady nemám. Ale to si musím ponechat až napodruhé, a zatím na shledanou!

Františka Otoupalík.

HADDAM, Kans.—Ct. redace! příkládám "money order" na obraz Jana Husa a žádám byste mně ho poslali co nejdříve. Rád bych časem též do "Pokroku" napsal dopis, ježto vždy je rád čtu. Jsem dost starý— už je mně 72 roků—ale na dopisy jsem mladý. A třeba by se mně mohlo stát to též co panu Havlasovi. Já nejsem takový, abych někomu vyčítal mládí, jako je vyčítali panu Havlasovi ti pánové od Svornosti. Díe mého náhledu jest někdy mladý člověk rozumnější a učenější než hodně starý muž. Doufám, že pan Havlas si podobných urážek ani nepovšimne a že bude na své vytknuté cestě pracovati dále. K takovému spolupracovníku, jako je pan Havlas, dlužno vám blahopřát. Stále čekám, až vejde ta národní daň v život, ale přece se nemohu dočkat. Dobré semínko snad už bude klíčit. Radost mám, že se toho aspoň Matice Vyššího Vzdělání chopila a snad konečně přece dočkáme se uskutečnění této národní daně. Srdcečný pozdrav personálu a taktéž všem čtenářům. Jakub Hajný.

HALLAM, Neb.— Ctěná redakce! Je to velice pěkný pohled na onu stranu v "Pokroku", kde jsou dopisy. Hned na počátku mile na člověka působí ten odznak "ruka v ruce". Tuze ráda čtu dopisy ty a zdá se mně, že všichni, kteří je piši, jsou mými přáteli. Onchdy jsem se musila upřímně zasmáti při pročítání dopisu p. Štaňka, v němž vypisoval sveji cestu po So. Dakotě. I nám se právě dnes něco podobného přihodilo. Usnesli jsme se, že půjdeme navštívit p. Bohumila Vokouna a zároveň také p. Joe Kubše u Danton, Neb., k nimž cesta vede přes samé vrchy. Tož tedy jsme se slavnostně vyfintili a v slavnostní náladě z domu vyjeli. Jeli jsme, ale, můj Ty Spasiteli, to byla cesta! Já byla znavena a unondána zajisté daleko více než pan Staněk. Kam se člověk obrátil všude byl samý vrch

a zase vrch. Jeli jsme chvíli na horu, a šup, už jsme byli zase dole. Každou chvíli oecitli jsme se v škarpě. Ovšem z ní museli jsem zase vylézati a tak to šlo dále. Konečně mne to omrzelo a šla jsem raději pěšky. Zdá mne od toho drnění bolela, krk jsem měla jako překroucený a nový klobouk div se mně tím stálým házením neroztloukl. Hlavy nám litaly se strany na stranu, takže jsem chvílemi myslila, že mi docela ulétne. Jízda mně připadala dlouhou jako věčnost. Povídala jsem mému starouškovi, že už to nemohu vydržet, nebude-li to dále lepší. A staroušek mne ujišťoval, že ano, a že to vůbec není ještě tak zlé. Vysvětloval mně, že ty rokly jsou vymlety velkou vodou a ježto tamní krajina je málo osazena, není to spraveno. Ostatně — jak dále mne ujišťoval — v Dakotě prý to bylo daleko horší. To prý jeden jel a on s jedním kamarádem v zadu zadržovali buggy, aby nevjely někomu na nohy. Co toto povídal, prohlížela jsem další cestu. V dále viděla jsem most, jenž se mně zdál velice pěkným. Když jsme však dojeli až k němu, vidím, že na jedné straně není po něm ani památky. Pouze asi zbyla polovina hlásala světu, že tam před časem nějaký most skutečně byl. Naše koně Mulák a Muláček zastavili a my byli nuceni slézt po čtvrté. Jenom moje silnější polovice zůstala na voze, ale že jí tam tuze volno nebylo, to snad ani nemusím povídat. Ale co ještě na mne nečekalo. Byla jsem zavolána, abych držela Muláka, než prý dostanou buggy z vody. To bylo ze všeho nejlepší. Mulák na to nekoukal,

že mám nové šaty a důkladně mne pomazal. To mne konečně dopálo a řekla jsem, že bude nejlépe, když se vrátíme. Tak jsme také učinili. Když jsme se vraceli, potkali jsme jiné buggy a v nich oběna německé národnosti, který nám ochotně ukázal, že můžeme se k Joe-ovi dostatí přes jeho farmu. Když to nemohlo být jinak, oddali jsme jsme se tomu osudu a jeli jsme s ním. Toť se ví, že klopýtání a kymáčení konce nebylo. Teprve když blížili jsme se k farmě Joe-ově, bylo poněkud lépe. Tam byli jsme velice pěkně uvítáni a brzy v rodinném kroužku zapomněli jsme na všechny ty nehody, jež se nám přihodily. Jenom časem bodlo mne u rdce, když jsem si vzpomněla na zpáteční jízdu. Ale když Joe přinesl dobré a hodně studené pivo a zahrál na harmoniku, zapomněli jsme na všechno docela. Po chvíli nám to připadlo, že jsme někde na kraji ráje. Tamtéž dlel návštěvou p. Ed. Dědič s manželkou Marií. V upřímném kroužku jsme se bavili až do pozdních hodin odpoledních. Po té jsme se rozloučili a jeli jsme domů. Drnealo to zase dost a dost, ale konečně jsme tomu zvykli a už jsme se nad tím tak nekormoutili. Konečně když přišli jsme na lepší cestu, ztratila se nám matička, již upevněna byla voj. Toť se ví, že jsme museli sléztí a hajdy hledati zpropadenou matičku. Musili jsme jíti pěkný kus zpět, než jsme ji našli. Potom se nám už nie tak dalece nepřihodilo, jen to, že si mužíček při přidělávání matičky trochu ruku popálil. Pěkný pozdrav všem čtenářům "Pokroku". Bedřiška Novotný.

NA PRODEJ!

Zařízené

Farmy

Výtečné podmínky.

Česká Ústřední Pomezková Kancelář

JAN JANÁK, Fiditel.

508 West 25th Street, Chicago, Ill.

Pište si o popisy.

Čeští rolníci pozor!

My máme na skladě všechno hospodářské nářadí. Nyní nabízíme vám naše

vyorávače na brambory.

Je to výtečné nářadí, bez něhož se neobejde žádný pěstitel brambor, pepy, mrkve a jiných plodin kořenových.

Prodáváme vše, čeho je třeba pro dům a hospodářství

Nízké tovární ceny, řádná obsluha, přímé poctivé jednání.

Chcete-li dáti přednost

spolehlivé firmě české, pište si ještě dnes o náš český katalog. Adresujte:

U. S. Mail Order House,
Marshall Boul. and 21st St., Chicago, Ill.

Cena \$5.90 váha 87 lb.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštovní a paroplavební doprava

z Baltimore do Bremen

přímou po nových dvoustranných potovnicích paralicích od 7.500 do 10.000 tun nosnosti: Cassel, Breslau, Rhein, Koeln, Hanover, Frankfort, Brandenburg, Chemnitz, Nechař

II. kajuta z Baltimore do Bremen od \$50.00 nahoru.

Tyto paraly mají pouze jednu třídu kajut: s označením jest jako II. kajuta. Vše znamenavé paraly jsou vybavené nové, výtečné shodované a salony salony pokoje kajutní a nálož. Místníkové osvětlení ve všech prostorách.

Další agenty podávají generální jednatelé:

A. SCHUMACHER & CO., No. 7 S. Gay St., Baltimore, Md.
H. CLAUSENIUS & CO., 95 Dearborn Str., Chicago, Ill.

aueb jejich ástupu sem!